

การกดขี่: ภูมิล้างและการ
กำเนิดของโมเสส

“หลายปีผ่านไป กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้น
พระชนม์ ประชาชาติอิสราเอลทุกข์ระทม
เพราะการเป็นทาส จึงร้องคร่ำครวญ
เสียงร่ำร้องขอความช่วยเหลือเพราะ
การเป็นทาสนี้ ดั่งขึ้นไปถึงพระเจ้า
พระเจ้าทรงได้ยินเสียงคร่ำครวญของ
พวกเขา จึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่
พระองค์ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม อิส
อัค และยาโคบ พระเจ้าทอดพระเนตร
ชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรง
ทราบถึงสภาพความเป็นไปของพวกเขา” อพย. 2:23

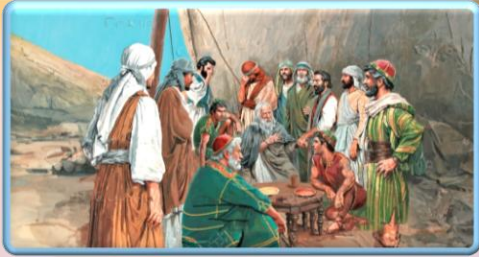
เรื่องราวในหนังสืออพยพ เริ่มต้นขึ้นด้วยครอบครัวเล็กๆ ที่ตั้งรกรากในอียิปต์โดย
ได้รับการอนุญาติจากฟาโรห์

ทันใดนั้น สถานการณ์ก็เปลี่ยนไป พวกเขากลายเป็นทาสและถูกบังคับให้ทำงานให้กับ
“เจ้านาย” ชาวอียิปต์

สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลงเรื่อย ๆ ท่ามกลางความทุกข์ทรมาน ความซื่อสัตย์ของสตรี
สองคนคือ ซิฟราห์และปูอาห์ก็ฉายแสงออกมา เช่นเดียวกับแสงแห่งความหวังที่พระเจ้า
ส่งมาทักทายประชาชนของพระองค์ นั่นคือ โมเสส เด็กน้อยที่น่ายรักที่ได้รับการ
ช่วยเหลือให้พ้นจากความตายในแม่น้ำไนล์

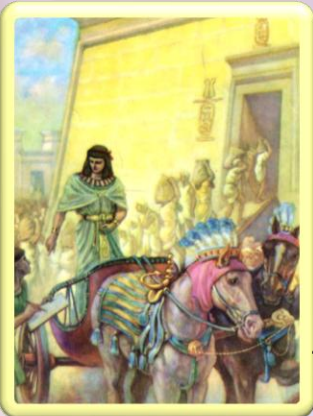
- ➡ ประชากรของพระเจ้าในอียิปต์ (อพยพ 1:1-14)
- ➡ จากอับราฮัมถึงโมเสส (ปฐมกาล 15:13; อพยพ 1:8)
- ➡ ชัยชนะของความซื่อสัตย์ (อพยพ 1:15-22)
- ➡ บุตรแห่งแม่น้ำไนล์ (อพยพ 2:1-10)
- ➡ ผู้ที่ถูกส่งมอบที่ลี้ภัย (อพยพ 2:11-25)

ประชากรของพระเจ้าในประเทศอียิปต์

“ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้าไปอาศัยอยู่ในอียิปต์ (ต่างก็ตามยาโคบไปพร้อมกับครอบครัวของตน)” อพย. 1:1

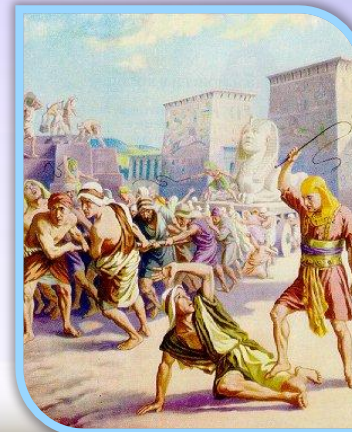
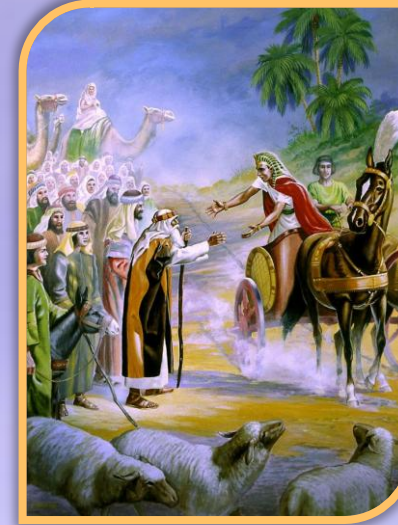
หนังสือเล่มที่สองของโมเสสเรียกว่า “**Exodus**” ในภาษาละตินเนื่องจากเนื้อหา แต่ในภาษาฮีบรูเรียกว่า “**Shemot**” (ชื่อ) เนื่องจากคำเปิดเรื่อง (อพยพ 1:1)

“ชื่อ” เหล่านี้เป็นชื่อของยาโคบและลูกชายของเขา กลุ่มคนเล็กๆ 70 คน (ปฐมกาล 46:26-27; อพยพ 1:5) เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาเติบโตขึ้นเป็นชนชาติที่มีกองทัพนักรบประมาณ 600,000 คน (อพยพ 12:37)

โยเซฟ ลูกชายของยาโคบ เป็นรัฐมนตรีของฟาโรห์อียิปต์แห่งราชวงศ์ที่ 17 ซึ่งไม่ได้มีเชื้อสายอียิปต์ เมื่ออียิปต์พ่ายแพ้ ราชวงศ์ใหม่ก็เริ่มขึ้นในอียิปต์ ซึ่ง “ไม่รู้จักโยเซฟ” (อพยพ 1:7-8)

สิ่งนี้ทำให้ชาวอิสราเอลต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก (อพยพ 1:9-14) อย่างไรก็ตาม ในตอนท้ายของหนังสืออพยพ สถานการณ์เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง: อิสราเอลนับถือศาสนาอย่างอิสระต่อหน้าการประทับของพระเจ้า (อพยพ 40:38) คำสอนของหนังสือนี้ชัดเจน: พระเจ้าทรงควบคุม พระองค์จะช่วยเหลือเราแม้ว่าสถานการณ์จะทำให้ดูเหมือนเป็นไปได้ก็ตาม

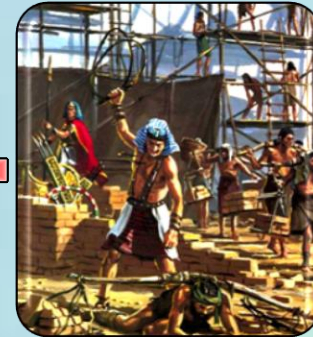
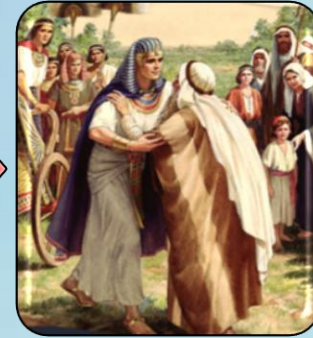
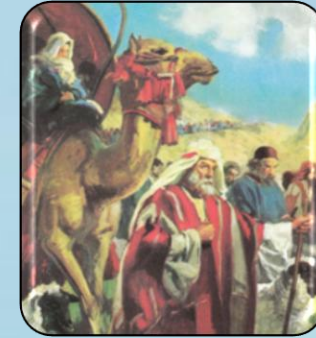
จากอับราฮัม ถึง โมเสส

“พระองค์จึงตรัสแก่อับราฮัมว่า “เจ้าจงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในดินแดนซึ่งไม่ใช่ที่ของพวกเขา และพวกเขาจะต้องรับใช้ชาวเมืองนั้น ชาวเมืองนั้นจะกดขี่เขาถึงสี่ร้อยปี” ปฐก. 15:13

พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะมอบแผ่นดินคานาอันแก่อับราฮัม แต่ทรงเตือนเขาว่าแผนนี้จะล่าช้าถึง 400 ปี ขอให้พวกเขาจงสัตย์ซื่อ (ปฐมกาล 15:13-16)

โมเสสและเปาโลเพิ่มระยะเวลานี้อีก 30 ปี โดยย้อนกลับไปตั้งแต่การทรงเรียกที่เมืองฮาราน (อพยพ 12:40; กาลาเทีย 3:17):

จากที่อับราฮัมถูกเรียกออกมาจากฮารานจนถึงยาโคบเดินทางไปสู่อียิปต์ เป็นเวลา: **215 ปี**

จากยุคที่ยาโคบเดินทางเข้าสู่อียิปต์ จนถึงเวลาแห่งการอพยพเป็นเวลา: **215 ปี**

และยาโคบมาถึงอียิปต์ได้อย่างไร? ด้วยวิธีอัศจรรย์อย่างสิ้นเชิง แม้จะมีความพยายามฆ่าโจเซฟโดยพี่น้องของเขา แต่เขาก็ได้เป็นนายกรัฐมนตรีของอียิปต์ ด้วยตำแหน่งของเขา เขาจึงสามารถนำครอบครัวทั้งหมดของเขามาได้

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเมื่อใด? เราไม่ทราบวันที่แน่นอน แต่สิ่งที่เราทราบก็เพียงพอที่จะใส่ไว้ในประวัติศาสตร์ที่เราสามารถทราบอยู่ (ซึ่งมีวันที่ไม่แน่นอนเช่นกัน)

จากอับราฮัม ถึง โมเสส

“ต่อมาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบ หลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีທີ່สี่ที่ชาโลมอนทรงครองอิสราเอล ในเดือนคิฟซึ่ง
เป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์” 1พกษ. 6:1

1 พงศกษัตริย์ 6:1 กล่าวว่าการอพยพเกิดขึ้น 480 ปีก่อนปีที่ 2 ของกษัตริย์ชาโลมอน หากวันนี้ถูกต้องและครอบคลุมทั้งหมด ก็จะเท่ากับ 1445 ปีก่อนคริสตกาล หากเราพิจารณาว่าเป็น “ตัวเลขกลมๆ” และคำนึงถึงการตายของฟาโรห์ การอพยพเกิดขึ้นในปี 1450 ปีก่อนคริสตกาล ด้วย
ข้อมูลนี้ เราสามารถระบุช่วงเวลาต่างๆ ในชีวิตของโมเสสได้

อาโมสที่ 1 (1575/1550) เอาชนะฮิก
ซอส ฟาโรห์ผู้ “ไม่รู้จักใจเซฟ” และ
กดขี่อิสราเอล (อพยพ 1:8-12)

อาเมเนฟิสที่ 1 (1550/1530)
เขายังคงกดขี่อิสราเอลต่อไป
(อพยพ 1:13-14)

ทุตโมสที่ 1 (1530/1517) เขา
ออกคำสั่งให้สังหารเด็ก ๆ ชาว
ฮีบรู (อพยพ 1:15-22)

โมเสส (1530/1410) เขาได้รับ
การรับเลี้ยงโดยฮัตเชปซุต ธิดา
ของทุตโมสที่ 1

ทุตโมสที่ 2 (1517/?) ในรัช
สมัยของเขา โมเสสนี้ออก
จากอียิปต์ (1490)

ฮัตเชปซุต (?/1479) เขา
เสียชีวิตก่อนที่ “บุตร” ของเขา
จะกลับอียิปต์

ทุตโมสที่ 3 (1479/1450) ฟาโรห์แห่งการอพยพ บุตรหัวปี
ของเขา “ดูแลปสุสต์ว์” แต่ไม่เคยครองราชย์ เนื่องจาก
เขาเสียชีวิตระหว่างภัยพิบัติครั้งที่ 10

อเมเนฟิสที่ 2 (1450/1424)
บุตรของทุตโมสที่ 3 แต่ไม่ใช่
บุตรหัวปีของเขา

ชัยชนะแห่งการสัตย์ซื่อ

“เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงโปรดให้พวกนางมีครอบครัว” อพย. 1:21

ราชวงศ์อียิปต์ที่ 18 เกลียดชังชาวต่างชาติ ยิ่งกว่านั้น ชาวอิสราเอลมีจำนวนมากพอที่จะก่อกบฏ (อพยพ 1:9-10) ดังนั้นพวกเขาจึงค่อยๆ กำจัดชาวอิสราเอล:

1 พวกเขาแต่งตั้งผู้บังคับบัญชาให้สร้างอาคาร (อพยพ 1:11)

2 พวกเขาเข้มงวดในความต้องการของพวกเขาโดยเปลี่ยนพวกเขาให้กลายเป็นคนงาน/ทาส (อพยพ 1:13-14)

3 พวกเขาออกคำสั่งให้เด็กผู้ชายต้องตายโดยใช้พยาบาลผดุงครรภ์ดำเนินการ (อพยพ 1:15-16)

4 ในที่สุด พวกเขาใช้กำลังบังคับให้เด็กผู้ชายต้องตาย (อพยพ 1:22)

ท่ามกลางความทุกข์ทรมานนี้ ความซื่อสัตย์ของนางผดุงครรภ์ ชิฟราห์และปูลอห์ โดดเด่นออกมา (อพยพ 1:15-19) โมเสส ละเว้นชื่อของฟาโรห์ แต่ให้ชื่อของนางผดุงครรภ์แก่เรา

นอกจากนี้ บันทึกดังกล่าวยังบันทึกไว้เพื่อให้เราได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงอวยพรพวกเขาสำหรับความซื่อสัตย์ของพวกเขาอย่างไร (อพยพ 1:20-21)

บุตรแห่งแม่น้ำไนล์

“หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย เมื่อนางเห็นว่าบุตรน่ารัก จึงซ่อนไว้ถึงสามเดือน” อพย. 2:2

คำว่า “สวยงาม” ไม่สามารถบรรยายถึงบุตรชายของโยเซเฟดได้ (อพยพ 2:2) คำว่า “โทบ” ในภาษาฮีบรู (ดี สวยงาม สมบูรณ์แบบ) เป็นคำเดียวกับที่พระเจ้าใช้บรรยายถึงความสมบูรณ์แบบของการสร้างสรรค์ของพระองค์ (ปฐมกาล 1:31)

พระเจ้าทรงมีแผนพิเศษสำหรับเขา แม่คนหนึ่งเสี่ยงภัย หญิงสาวคนหนึ่งประทับใจเด็กน้อยพูดจาฉลาด... และผู้ปลดปล่อยในอนาคตได้รับการช่วยให้รอดจากความตาย (อพยพ 2:3-7)

เราไม่ทราบว่าคุณแม่ของเขาตั้งชื่อให้เขาว่าอะไร แต่เราทราบชื่อที่แม่บุญธรรมของเขาซึ่งเป็นธิดาของฟาโรห์ตั้งให้เขา คือ ฮาปีโมซิส (บุตรของเทพเจ้าไนล์) แต่เขาเรียกตัวเองว่า “บุตร” “โมซิส” หรือ “โมเสส” เท่านั้น (อพยพ 2:10)

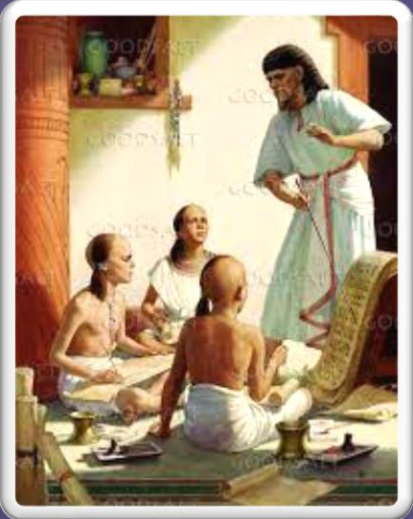
แม่ของเขาใช้เวลาไม่กี่ปีที่เขาดูแลเธออย่างคัมค้ำ (อพยพ 2:8-9) เธอสอนให้เขาเป็นบุตรแท้ของพระเจ้า แม่ทำหน้าที่สำคัญมากในการเลี้ยงดูลูกๆ ด้วยความยำเกรงพระเจ้า!

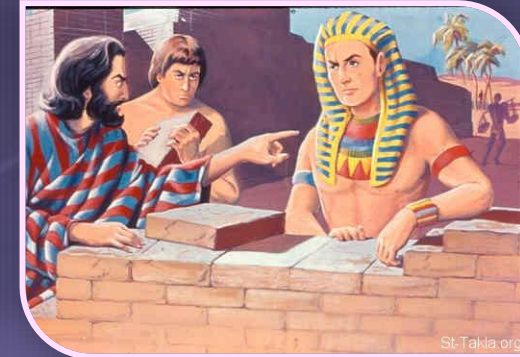
“พระเจ้าทรงไถ้ยื่นคำอธิษฐานของแม่ ศรัทธาของเธอก็ได้รับการตอบแทน เธอรู้สึกขอบคุณอย่างสุดซึ้งเมื่อได้เริ่มงานที่ปลอดภัยและมีความสุขในปัจจุบัน เธอได้ใช้โอกาสในการอบรมสั่งสอนลูกเพื่อพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์ เธอรู้สึกมั่นใจว่าลูกของเธอได้รับการปกป้องเพื่องานอันยิ่งใหญ่ และเธอรู้ว่าในไม่ช้านี้เขาจะต้องถูกมอบให้กับแม่ผู้เป็นราชา เพื่อที่จะถูกห้อมล้อมด้วยอิทธิพลที่มักจะนำเขาออกห่างจากพระเจ้า ทั้งหมดนี้ทำให้เธอขยันและระมัดระวังในการสั่งสอนลูกมากกว่าลูกคนอื่นๆ เธอพยายามปลูกฝังความเกรงกลัวต่อพระเจ้า ความรักในความจริงและความยุติธรรมให้กับจิตใจของเขา และอธิษฐานอย่างจริงจัง [หน้า 244] เพื่อที่เขาจะได้รับการปกป้องจากอิทธิพลที่ชั่วร้ายทุกประเภท เธอแสดงให้เห็นความโง่เขลาและบาปของการบูชารูปเคารพ และสอนเขาตั้งแต่เนิ่นๆ ให้กราบลงและอธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระองค์เท่านั้นที่สามารถไถ้ยื่นเขาและช่วยเหลือเขาในทุกสถานการณ์ฉุกเฉิน”

ผู้ถูกส่งมอบที่ล้มเหลว

“เมื่อฟาโรห์ทรงทราบเรื่องก๊อหาช่องทางประหารโมเสส แต่โมเสสหนีฟาโรห์ไปอยู่ในแผ่นดินมิดิเียน เขานั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง” อพย. 2:15

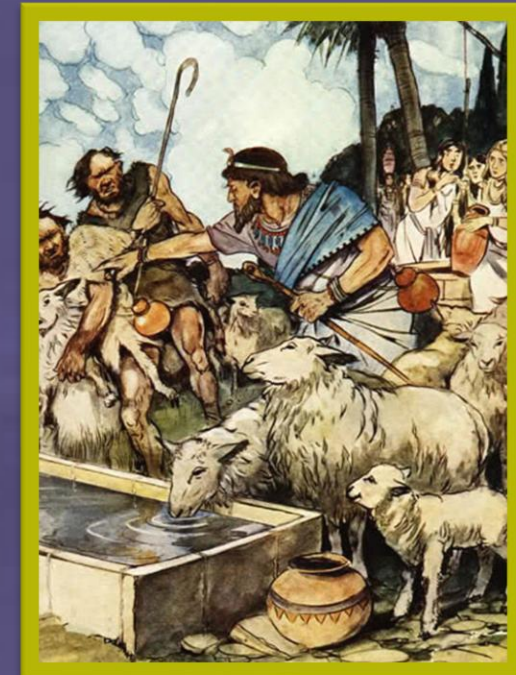
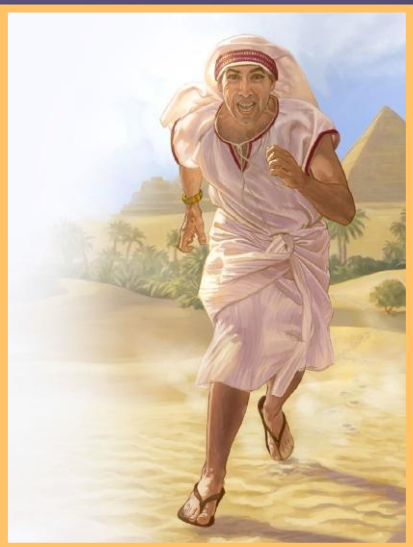

เราารู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับวัยหนุ่มของโมเสส ในฐานะรัชทายาท สิ่งที่เป็นไปได้คือเขาควรได้รับการศึกษาเพื่อสิ่งนี้ รวมถึงความเชี่ยวชาญด้านการทหารและการเมือง (EGW, “บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ,” หน้า 245)

เราคิดว่าไม่นานก่อนที่โมเสสจะอายุครบ 40 ปี ทูตโมเสสที่ 2 ได้รับการประกาศให้เป็นฟาโรห์เนื่องจากการวางแผนทางการเมือง จากนั้นโมเสสเชื่อว่าถึงเวลาแล้วที่จะปลดปล่อยประชาชนอิสราเอลของเขา แต่เขาเริ่มปลดปล่อยตัวเองด้วยการฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่ง นี่เป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ (อพยพ 2:11-12) แม้แต่ประชาชนของเขา ยังไม่ถือว่าเขาเป็นผู้ปลดปล่อย (อพยพ 2:13-14; กิจการ 7:25)

ในเวลาเพียงไม่กี่วัน เขาเปลี่ยนจากการเป็นผู้ที่ได้รับความเคารพนับถือในราชสำนักของฟาโรห์ไปเป็นคนเลี้ยงแกะที่หลบหนี (อพยพ 2:15-22) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ปฏิเสธโมเสส พระองค์ยังคงวางใจเขา แม้ว่าเขาจะทำผิดพลาดก็ตาม

“พระราชวังอันโอ่อ่าของฟาโรห์และบัลลังก์ของกษัตริย์ถูกยกขึ้นเพื่อล่อใจโมเสส แต่เขารู้ดีว่าความสุขจากบาปที่ทำให้มนุษย์ลืมนพระเจ้านั้นอยู่ในราชสำนักอันโอ่อ่าของพระราชวังนั้น เขามองข้ามพระราชวังอันโอ่อ่าและข้ามมงกุฎของกษัตริย์ไปยังเกียรติยศอันสูงส่งที่จะมอบให้กับบรรดาผู้ชอบธรรมขององค์พระผู้สูงสุดในอาณาจักรที่ปราศจากบาป เขามองเห็นมงกุฎที่ไม่เสื่อมสลายซึ่งกษัตริย์แห่งสวรรค์จะวางบนหน้าผากของผู้ที่เอาชนะได้ด้วยศรัทธา ศรัทธานี้ทำให้เขาละทิ้งผู้มีอำนาจในโลกและเข้าร่วมกับชนชาติที่ต่ำต้อย ยากจน และถูกดูหมิ่น ซึ่งเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้าแทนที่จะรับใช้บาป”